

A Magyar Köztársaság nevében!

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2008. február 26. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A különös kegyetlenséggel, 14. életévét be nem töltött személy ellen elkövetett emberölés büntette és más bűncselekmény miatt I.r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2007. március 1. napján kihirdetett 5.B.304/2006/37. számú ítéletét az alábbiak szerint **változtatja meg:**

II.r. vádlott terhére megállapított cselekményeket társtettesként elkövetett emberölés büntettének (Btk. 166.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés d) és i) pont) minősíti.

E bűncselekmény miatt vele szemben az első fokú bíróság által alkalmazott fő- és mellékbüntetést tekinti kiszabottnak.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét I.r. és II.r. vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

I.r. és II.r. vádlott által az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban 15.600 (tizenötezer-hatszáz) Ft bűnügyi költség merült fel, melyből I.r. vádlottat 7.200 (hétezer-kétszáz) Ft, míg II.r. vádlottat 8.400 (nyolcezer-négyszáz) Ft megfizetése terheli.

I n d o k o l á s :

A Komárom-Esztergom Megyei Bíróság a 2007. március 11. napján kihirdetett, 5.B.304/2006/37. számú ítéletével bűnösnek mondta ki I. r. vádlottat 1 rb. társtettesként, különös kegyetlenséggel 14. életévét be nem töltött személy ellen elkövetett emberölés büntetében, II. r. vádlottat pedig 1 rb. társtettesként, különös kegyetlenséggel 14. életévét be nem töltött személy ellen elkövetett emberölés, valamint 1 rb. kiskorú veszélyeztetésének büntetében. Ezért I. r. vádlottat életfogytig tartó fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra, míg II. r. vádlottat halmazati büntetésül életfogytig tartó fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy az I-II. r. vádlottak a szabadságvesztésből legkorábban 30 év letöltése után bocsáthatóak feltételes szabadságra. A szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendelte a vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett a nyomozás során lefoglalt bűnjelekről és kötelezte a vádlottakat az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az ítélet ellen az I. r. vádlott és védője, valamint a II. r. vádlott védője jelentett be fellebbezést, téves minősítés miatt illetve a büntetés enyhítéséért. Fellebbezése indokaként az I. r. vádlott előadta, hogy ő soha nem lett volna képes szándékosan megölni a gyermekét, bár azt elismerte, hogy többször is bántotta, de azt nem gondolta, hogy ennek ilyen súlyos következménye lehet. Kifogásolta a tényállás egyes megállapításait és álláspontja szerint a bíróság tévesen hagyta figyelmen kívül azt, hogy a sértett bántalmazásában a II. r. vádlott játszott jelentősebb szerepet. A II. r. vádlott fellebbezésének indokául előadta, hogy nem követte el a vádban szereplő bűncselekményt. Határozottan állította, hogy soha nem akarta megölni a gyermekét, és ugyan elismerte, hogy hibázott, de hangsúlyozta, hogy csupán az I. r. vádlott elvárásainak igyekezett megfelelni.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.252/2006/3-I. számú átiratában kifejtette, hogy az I. r. vádlott és védője, valamint a II. r. vádlott védője által téves minősítés miatt és enyhítés végett bejelentett fellebbezéseket alaptalannak tartja. A megyei bíróság által lefolytatott bizonyítási eljárást törvényesnek találta és véleménye szerint a megszerzett bizonyítékok értékelése is megfelelő volt. Indítványozta azonban kiegészíteni a tényállást az iratok tartalma alapján azzal, hogy a vádlottak közös gyermeke szemtanúja volt annak, amikor II. r. vádlott az I. r. vádlottat bántalmazta.

Eleget tett a bíróság indokolási kötelezettségének, továbbá nagyobb részt helyes a bűncselekmény minősítése is. A II. r. vádlott azonban álláspontja szerint sértett sérelmére nem követte el a kiskorú veszélyeztetésének büntetét. Ezzel szemben elképzelhetőnek tartotta, hogy a vádlottak mindketten elkövették a kiskorú veszélyeztetésének büntetét a közös gyermekük sérelmére, rámutatott azonban arra, hogy ezzel kapcsolatban a tényállás felderítetlen. Indítványozta ezért, hogy az ítélet az elsőfokú ítéletet a kiskorú veszélyeztetése büntetének vonatkozásában, a Be. 377.§ (1) bekezdése alapján helyezze hatályon kívül és az eljárást ebben a részben szüntesse meg.

Mellőzni indítványozta a súlyosító körülmények közül a II. r. vádlott vonatkozásában a halmazatra történő utalást. A megállapított joghátránnyal egyetértett, enyhítését nem látta lehetségesnek, egyebekben az ítélet helybenhagyását indítványozta.

Az ítélet az ítélet által tartott másodfokú nyilvános ülésen az I. r. vádlott védője és a II. r. vádlott védője a fellebbezést fenntartotta. A II. r. vádlott védője hangsúlyozta, hogy az elsőfokú

eljárás során feltárt tényállás alapján, helyesen gondatlan emberölés állapítható meg a védenca terhére. Arra hivatkozott, hogy a vádlottak fejletlen személyisége és alacsony értelmi színvonala mellett a tudatuk a gyermek halála bekövetkezésének lehetőségét nem fogta át, így terhükre azzal összefüggésben még az eshetőleges szándék sem állapítható meg.

A fellebbviteli főügyészség képviselője a nyilvános ülésen változatlanul fenntartotta az indítványát, az írásban előterjesztett módosítások elfogadása mellett kérte az ítélet helybenhagyását.

A vádlotti és védői fellebbezések az alábbiak szerint alaptalanok.

Az ítélet tábla a bejelentett fellebbezésre tekintettel az első fokú ítéletet, az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbíráta a Be. 348. § (1) bekezdése szerint. A felülvizsgálat során az ítélet tábla megállapította, hogy a megyei bíróság a bizonyítást a szükséges mértékben, a törvény rendelkezéseit betartva lefolytatta, a bizonyítékokat egyenként és összességében is megfelelően értékelte, az így megállapított tényállás is helyes, ennek megfelelően az a Be. 351. § (1) bekezdése szerint a felülbírálat alapjául szolgált.

A megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság okszerű következtetést vont le a vádlott bűnösségére, azonban részben tévedett a cselekmények minősítését illetően.

Az élet elleni cselekmény vonatkozásában az elsőfokú ítélet helyesen állapítja meg az emberölésre irányuló eshetőleges szándékot, és kellő részletességgel indokolja is azt. Az ítélet tábla e körben hangsúlyozza, hogy a vádlottak olyan különösen kegyetlen módon és időben hosszan elnyúlóan bántalmazták a két év körüli kisgyermeküket, amellyel összefüggésben a sértett halála bekövetkeztének reális lehetőségét a tudatuknak, még az ő alacsony értelmi és érzelmi színvonaluk mellett is, át kellett fognia. A sértett gondozásával kapcsolatos szülői kötelezettségüket súlyosan és következetesen elhanyagolták, illetve mikor észlelték a sértett hanyatló egészségi állapotát, akkor a szükséges ápolást és orvosi segítséget is megtagadták tőle. Ez alapján egyértelműen megállapítható, hogy a gyermek halálának esetleges bekövetkeztével kapcsolatban teljesen közömbösek voltak, abba belenyugodtak. Minderre tekintettel tehát az ítélet tábla nem osztotta a II. r. vádlott védője fellebbezésében kifejtetteket, egyetértve az elsőfokú ítéletnek a vádlottak szándékára vonatkozó indokolásával, amely az ítélet 23. oldalának 3. bekezdésében kifejtettek vonatkozásában helyesbítendő annyiban, hogy a helyesen megállapított teljes közömbösség mellett eleve szóba sem kerülhet a halálos eredmény elmaradásában bizakodás kérdése, hisz nem gondatlanság, hanem eshetőleges szándék fennállását állapította meg a bíróság mindkét vádlott terhére.

Tévedett azonban a megyei bíróság, amikor II. r. vádlottat 1 rb. kiskorú veszélyeztetésének büntetében is bűnösnek mondta ki. Megállapítható ugyan, hogy a II. r. vádlott az I. r. vádlottat sértett szeme láttára bántalmazta, ami az ő viszonylatában a fenti bűncselekményt általában megvalósítaná, azonban mindez a sérelmére elkövetett többszörösen minősülő emberölés büntetésebe beleolvad. A kiskorú veszélyeztetésének büntette ugyanis a kiskorú testi, szellemi fejlődésének veszélyeztetésével valósul meg, így annak a kiskorú életét ténylegesen sértő, sokkal súlyosabb büntéssel való halmazata látszólagos.

A II. vádlottnak a fenti cselekményei felvethetnék a kiskorú veszélyeztetésének büntetettét a vádlottak közös kiskorú gyermeke sérelmére is. Ezzel kapcsolatban azonban a lefolytatott büntetőeljárás során törvényes vád emelésére nem került sor, így ez a Be. 2.§ (3) és (4) bekezdéseinek értelmében jelen eljárás tárgyát nem képezte.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket teljes körűen feltárta, azonban a II. r. vádlott terhére értékelt súlyosító körülmények közül a halmazatra való utalást mellőzni kellett. Az ítéletábra a bejelentett vádlotti és védői fellebbezésre is tekintettel megvizsgálta a kiszabott büntetést, ennek során megállapította, hogy annak alkalmazására a büntetéskiszabási elvek megtartásával, a büntetési célok megvalósulására figyelemmel került sor, enyhítésére nincs lehetőség.

Az ítéletábra a fentiek szerint az első fokú ítéletnek a II. r. vádlott cselekményének minősítésére vonatkozó részét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, annak egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helyes indokainál fogva helyben hagyta.

G y ő r , 2008. február 26. napján

Dr.Nagy Zoltán sk. .Kovács Tamás sk. .Miklós Mária sk.

a tanács elnöke

a tanács tagja, előadó

a tanács tagja

Záradék:

Ez az ítélet és az ebben foglalt változtatásokkal a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2007. március 11. napján kihirdetett, 5.B.304/2006/37. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

G y ő r , 2008. február 26. napján

. Nagy Zoltán sk.

a tanács elnöke

a kiadmány hitelül:

kiadó: